

הקורא למפרע פרק שני מגילה

מסורת הש"ס

(א) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (ב) וְלֵעֵל
ד: מִסְקִין אֲגִרְחֵם מִפִּי
(ג) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (ד) וְלֵעֵל
וְסִימָהּ וְסִימָהּ (ה) וְלֵעֵל
יֵא: (ו) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (ז) וְלֵעֵל
מִסְקִין שֶׁבַע עַד: וְסִימָהּ
סִימָהּ קָא: וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (ח)
וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (ט) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(י) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (יא) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (יב) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(יג) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (יד) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (טו) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(טז) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (יז) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (יח) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(יט) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (כ) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (כא) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(כב) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (כג) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (כד) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(כה) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (כו) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (כז) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.
(כח) וְלֵעֵל בִּי, ד.י. (כט) וְלֵעֵל
בִּי, ד.י. (ל) וְלֵעֵל בִּי, ד.י.

תורה אור השלם

1. קמו וקבלו יהודים
עליהם ועל ארצם ועל
כל תולדות יושבי הארץ
יבטור יהודה ששים את
שני היריבים האלה
בכתבם ובזמנם בכל
שנה ושנה:
2. ותכתב אסתר
המלכה בת אביתר
ומרדכי יהודי את כל
הקיום את אגרת
הפורים ואת השמנית:
אסתר את כט
לחם יומאן את כט
מפיו נקרא אלי את כל
הדברים האלה ואני
כתב על הספר בקל:
- ימורו ליה
4. איש יהודי היה
משווען בהרבה ושמו
מרדכי בן יאיר בן שמעי
בן שיש איש מימי:
- אסתר ה
5. אתר הדברים אלה
גדל המלך אחשוורוש
את המן בן המדכא
האגגי וינאשוהו וישם
את כאסא מועל כל
הישרים אשר אתר:

אסתר א
6. על כן יהודאים
הפורים הלשיבם בעיני
המלכות וישא את יום
אזרבעת עשר לחודש
אדר שמחה ומשנה ויום
זו בו משלחו מנות ארח
לרעהו: אסתר ט ט
7. בלילה ההוא נדמה
שנת המלך ואמר
לדבאי אתן חן ספר
הזכרונות דברי הימים
ויהיו ספרים לפני
אסתר א ו
8. על כן קראו למנהג
האלהים פורים על שם
הפור על כן על דבר
האגרות הזאת אמר אלה
על צדקה ומה הגיע
אלהם: אסתר ט ז
9. וכל עבדי המלך אשר
בשער המלך כריעם
ומשתחוים לנמנן כי י
צוה לו המלך ומרדכי
לא כרע ולא משתחוה:
אסתר ב
10. ובבואו לפני המלך
אמר עם הספר ויהי
מחשבתו הרעה אשר
חשב על היהודים
ראשו ותלו ידו ואת
גביו על העץ:
אסתר ב כה

לעזי רעז"י

גל"ש [גלוי"ש]. עפצים
(גידולים טפיליים בעלה
האלון).

[illegible]

המקומו. כחוצת מקומו בן עיר
וארבעה עשר בן כרך בחמשה עשר:
ב' לא שנו. דבן כרך שהלך לעיר
ועמד לחזור למקומו קורא בחמשה
עשר ואלו הארבעה עשר: **א** אלה
ששעמיד לחזור בליל ארבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר יא' מן העיר הוא
דקמני שאני כריך לקרות עמהן בלילי
ד' אע"פ שעודנו שם הואיל וציוס
י"ד יהיה שם אין לו אפילו פרוח בן
ומנו: **אבל אין עמיד.** נלחט משם
בלילה להשחא הוי פרוח לאותו יום
ואחר נקרא פרוח וקורא עמהן
בין בלילי י"ד בין ב"ד. וה"ה לבן
עליו שהלך בלילי א' שם עמיד לחזור
בלילי ט"ו נלחט יא' שם ציוס י"ו
אלו הוי מוקף ליומו וקורא ב"ד כחוצת
ומתקומו ואע"פ שהוא בכרך אבל אין
לקרותה ב"ד וממתין וקורא עמהן
שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ל"ה. דמשום ההוא יום חשיב
כחוצתו: **בן כרך.** שיהיה וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
שם לילי י"ד: **בין כך ובין כך.**
היום קורא עמהן בלילה: **כני העיר**
בצעי מקרי. כל הפסחים ומנס
וארבעה עשר בין כפרים בין עיירות
והוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: **והני מילי.** דאקילו
עלייהו דאין כריך לחזור ולקרות
בארבעה עשר כי אימיה כפר:
מאחר הדברים האלה. גידל המלך
בן חוקק. לקיים אגרת המדינה
ועל חוקק הקפיד להוציר: **חוקקו של**
ומתחילתה היא מדברת
במקופו עד סופה: **ומה ראו על**
הדבכה. המגילה נכתבה ונקראת
הסודיע לדורות מה ראו בזהות האמן
שמה שעשו ומפרש על ככה
ולפרש מה הגיע על העושים:
נקראת ספר. ונכתב בספר: **שאל**
הספר בחזוטי פסוק פסול. דליכא
למאן דאמר במסכת בכות (דף יא.)
הספר תורה שחפרו בפסוק פסולה:
ונקראת אגרת. למור שאינה תמורה
בספר: **שינו משולשין.** שיהא מראש
התפריא עד מקום תפירת הגיד
בממנו ועד הגיד השני ומן השני
שלשי שלשילי לסוף התפר:
בין הכתובים. ספרים שהיו
בימי ההנכים וכן בגלגל כספר
תורה שלנו: **לא יא'.** בדעין אגרת
לעלמה דמיפרסם ניסא טפי דכי
קוראה בין הכתובים נראה כקורא
מקרא: **אי מתפרא או מייסרא.** ארובה
שמתפרקת הקלפים למעלה או למטה או
מקנה ויש לה היכר לעלמה:
ומחו

ומחו

שאם הטיל בה שלשה חוט
שמואל יִהְיוּרָא במגילה הכת
פורתא אבל מחסרא ומייתרא

קִנְיָנָתוֹם חֲרָתָא דְּאוֹשְׁכֵי דִּיפְתָרָא דְּמִלּוּי וְקִמְיָה וְלֹא עִפְיָן נִייר מִחֻקָּא: עַד שֶׁתֵּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית: דְּכָתִיב יִכְתְּבֶם וְכֻזְּמֶם: עַל הַסֵּפֶר וּבְדִיו וְכו': מְגַלֵּן אֵתִיא כְּתִיבָה כְּתִיבָה כְּתִיב הַכָּא וְתִכְתֵּב אֲסַתֵּר הַמַּלְכָּה וְכָתִיב הַתֵּם וַיֹּאמֶר לָהֶם בְּרוּךְ מִפְּיו יִקְרָא אֱלִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֲנִי כֹתֵב עַל הַסֵּפֶר בְּדִיו: **מִתְנִי** *בֵּן עֵיר שֶׁהֵלֵךְ לִכְרֹךְ בֶּן כֶּרֶךְ שֶׁהֵלֵךְ לַעִיר אִם עֵתִיד לַחֲזוֹר לְמִקְוָמוֹ קוֹרֵא כְּמִקְוָמוֹ וְאִם לֹא קוֹרֵא עֲמָהּ וּמַהִיבֵן קוֹרֵא אֲדָם אֶת הַמְּגִילָה וַיִּזְעַק בֶּה י"ח ר"מ אֹמֵר יְכֻלָּה ר' יְהוּדָה אֹמֵר *מֵאִישׁ יְהוּדִי רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר *מֵאֲחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: **גְּמ'** אִמֵּר רַבָּא: יֵלָא שְׁנוֹ אֲלֵא שְׁעֵתִיד לַחֲזוֹר: בְּלִילִי י"ד אֲבָל אִין עֵתִיד לַחֲזוֹר בְּלִילִי אַרְבַּעַה עֶשֶׂר קוֹרֵא עֲמָהּ אִמֵּר רַבָּא מִנָּא אֲמִינָא לֵה דְּכָתִיב *עַל כֵּן הִיְהוּדִים הַפְּרוּשִׁים הַיּוֹשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת מְכַדִּי כְּתִיב הִיְהוּדִים הַפְּרוּשִׁים לְמָה לִּי לְמִיכְתֵּב הַיּוֹשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת הֵא קמ"ל דְּפְרוּז בֶּן יוֹמוֹ נִקְרָא פְרוּז אֲשַׁכְחֵן פְרוּז מוֹקֵף מִנָּא לֵן סְבָרָא הוּא מִדְּפְרוּז בֶּן יוֹמוֹ קְרוּי פְרוּז מוֹקֵף בֶּן יוֹמוֹ קְרוּי וְאִמֵּר רַבָּא בֶּן כֶּפֶר שֶׁהֵלֵךְ לַעִיר בֵּין כֶּךְ וּבֵין כֶּךְ קוֹרֵא עֲמָהּ מֵאִי טַעְמָא הֵאִי כִבְנֵי הָעִיר בְּעֵי לְמַקְרִי *וּרְבִנְגָן הוּא דֹּאקִילוֹ עַל הַכִּפְּרִים *כְּדִי שִׁיפְסְקוּ מֵיָם וּמוֹזֵן לֹאחִיהֶם שֶׁבְּכֻרְכֵּן הֵנִי מִילִי כִי אֵתִיבָה בְּדוּכְתִּיהָ אֲבָל כִּי אֵתִיבָה בְּעִיר כִבְנֵי עִיר בְּעֵי לְמַקְרִי אֵתִיבָה אֲבִי בֶּן כֶּרֶךְ שֶׁהֵלֵךְ לַעִיר בֵּין כֶּךְ וּבֵין כֶּךְ קוֹרֵא כְּמִקְוָמוֹ בֶּן כֶּרֶךְ ס"ד בָּאֵם עֵתִיד לַחֲזוֹר תִּלְיָא מִילְתָּא אֲלֵא לֹא בֶּן כֶּפֶר וְלֹא תְרוּצִי מִתְרַצַּת תְּנִי קוֹרֵא עֲמָהּ: מַהִיבֵן קוֹרֵא אֲדָם אֶת הַמְּגִילָה וְכו': תְּנִיא *רֶשֶׁבִּי אֹמֵר *מְבַלִּילָה הֵהוּא א"ר יוֹחָנָן וְכוּלָּן מִקְרָא אַחַד דְּרִשּׁוּ וְתִכְתֵּב אֲסַתֵּר הַמַּלְכָּה וּמִרְדְּכִי הַיְּהוּדִי אֶת כָּל תּוֹקֵף מֵאֵן דֹּאמֵר כֻּלָּה תּוֹקֵף שֶׁל אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמֵאֵן דֹּאמֵר מֵאִישׁ יְהוּדִי תּוֹקֵף שֶׁל מִרְדְּכִי וּמ"ד מֵאֲחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תּוֹקֵף שֶׁל הַמֶּן וּמ"ד מְבַלִּילָה הֵהוּא תּוֹקֵף שֶׁל נֶם רַב הֵהוּא אִמֵּר מֵהֵכָא *וּמָה רָאוּ עַל כֵּכָה וּמָה הִנֵּיעַ אֵלֵיהֶם מ"ד כֻּלָּה מָה רָאָה אַחֲשׁוּרוּשׁ שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָלֵּם שֶׁל נֶם מִתְּהַוֵּי וְכוּלָּן דְּבִרָּה מִנֵּינִי דְּהַזְנוּנִי *וְהַזְנוּנִי

ד'פ'ת'ר'א דמ'ר'ח וקמ'ח ור'א ע'פ'ן. ק'ש'א'כ' ה'י'א'ך כ'ו'ת'ב'ן ע'ל ק'ל'ס' ש'ל'ן ד'ל'א ע'פ'י' ס'פ'ר מ'ו'ר'ה ו'ת'פ'ל'ן ו'ת'ג'י'ל'ה ו'ת'י'ך ר'ב'י'ן ח'ס ד'ה'ס'יד ש'ל'ן ו'ת'פ'ל'ן כ'ל'פ'ל'ס' ש'ל'ן מ'ח'י' כ'ע'פ'ס' ו'ת'ד'ע ד'פ'ר'ק ש'נ' ד'ג'י'ט'ן (ד'פ'י). א'ז'ר ד'ב'ל'א ע'פ'י' י'ו'ך ל'ה'ז'ד'י'ק ו'ש'ל'ן א'ין י'ו'ך ל'ה'ז'ד'י'ק ע'ל ה'ל'צ'ן (א' :)

על ^והכפר ובריו. פירש ר"מ
שהדיו שלנו הוא דיו גמור
אבל של עפצים לא היו דיו והיו
משמע פ"ב דגיטין (י"ג) (ב) דתניא
בכל כותבין בדיו וצסק ומסיק בכל
דבר של קיימא ומסיק לאתויי מלא
ומשני לאתויי הא דתנא רבי חייה
כתבו במי טריא ועפאל כשר
למאן לאתויי מלא ^והכפר ובריו

ותלמדיהם יתקיימו עפ"י מצוותיך
בית דתני דיו שמע מינה דעיקר
דיו לא הו' מעפ"א ומטעם זה ר"ה
לפסול ספר תורה הכתובה מדיו של
עפ"א והאשכנזים השיבו לו דהתם
מייירי צמים ששרו צה"ל עפ"א אזל
אותו שעשו מגוף העפ"א ודאי ר"ה
טוב ומי"מ נראה דאוסו שלנו הו'

גליון הש"ס

תוספות ד"ה ובלבד
שיהיו בו מראש התפר.
גמין בכורות דף לט ע"א
תוספות ד"ה שיהיו
משולשים ושם איתא מראש
הדף וכו' וכן נכון:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנא
מצינא לה למסוס הווא:
(ב) תוס' ד"ה על הספר
וכו' דתנן בכל כותשין דזיו
צקס ובסיקרא ובכל
יצר: (ג) ד"ה בן כפר וכו'
עמיד לחזור בליל י"ד
ואע"פ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) רש"י ד"ה שיהו
 ושולשין שיהא מראש
 תתפר וכו'. נ"ב עיין
 מהר"ם ש"ף שהארץ
 הגיה בלשון רש"י פעמים
 בספר תחת התפר. ועיין
 יבירות דף ט"ב ע"א
 ונאספות ד"ה שיהיו וכו'
 ושמע כדבריו ודבריהם
 וקותרים להאז יעושה
 ודוק:

מוסף רש"י

דאזשכפֿל
(שבת 24ד):
(גסין 1ט.)
יִשְׂרָאֵל נִפְשִׁיהָ ע"ז. דלֵי
וְאֵל הָיָה לָהּ הוּא מִדְּבָרִי
וּמִתְגַּבֵּר בּוֹ וְהִיא כֹרֵעַ
מִשְׁמַחֲתָהּ לוֹ (סנהדרין
81א).
הִלְכָה כְּדַבְּרִי
הָאוֹמֵר כּוֹלָה. לָרִץ
קָרוֹם, וּפְלִיגִי בַּהּ מִנְּאִי
בְּמִנְיָ (עיר 1ח).

רבינו חננאל

חזרת
לקלנתוס,
אושכפ. דפתרא, דמליח
נייר,
חצא. באלו כולו לא
ליל העזר ובריו. הגמר
הנתיבה כתיבה, [כתיב חסד]
אחר המלכה
הנתיבה [חסד] ואמר לא
הנתיבה מפי יקרא את
הדברים האלה ואני
הספר על הספר בדיו.
הנתיבה"ן כן עיר של
עיר שחלך שחלך
עומד לחזור למקומו
במקומו. אמר רב
שן כן שחלך
עיר שחלך, במקומו, אלא
שן כן שחלך

ות, לא בא אלא ללמד
הרי חזר ואם לא נעשה
קורא עמהן ביי"ד, דלא
מהיכן קורא [אדם] את
[ג'] הכי גידן כשרה.
אסתר בכלל והן רוחב
ילה בפני עצמה כשרה.

(א) נראה דש"ל כלומר ואין שנינו אם עתיד לחזור אם חזר הרי חזר ואם לא כו'.

שתי ומ"ד מאיש יהודי מה
פשיעה ע"ז ומה הגיע אליהם
פמה ראה המן שנתקנא בכל
אישתחוה ומה הגיע אליהם
וא מה ראה אחשורוש להביא
המן בהדיה ומה הגיע אליהם
גוריא אמר רב הלכה כדברי
יצריכה שתהא כתובה כולה
מגילה נקראת ספר ונקראת
שתן פסולה ונקראת אגרת
ולשין אמר רב יהודה אמר
אלא דלא מחסרא ומייתרא
י קמיה דרב יהודה במגילה
הכתובה

היהודים הפזורים, למה לי עוד הישבים בעיר ה
מוקדם. (א) לפיכך שנינו אם עתיד לחזור, אם חז
יר בין עתיד לחזור בכפר בין אינו עתיד לחז
לך לעיר בין כך ובין כך קורא עמהן. **[פסיקא]**
שפולס כספר תורה. נקראת אגרת, שאם הי
שן, אז הן קולן כתובים שנכתבו מהילא ומגיל
זרות ורצו ורצו, או שתי זרותות ורצו, שנרא

(א) נראה ד"ל כלומר ואין שנינו אם עתיד לחזור